

Миленка, като го пренесли въ бащината му къща, хванало го силна огница, главата му са смаѣла и забалнувалъ на часа.

Боянъ не са отдѣлялъ отъ възглавницата му. Той не казвалъ ни черна, ни бѣла; защото никой не му продумвалъ. Нито му натѣквали, нито го разтушвали.

Миленко сѣ него выкалъ, кога балнувалъ: „Бе, братко, выкалъ му той, какво ти сторихъ, защо ма блѣснѣ тѣй? Ехъ! ты трѣба да си по-злочестъ отъ менѣ, дѣто безъ причина ма нарани. Недѣй тѣжи, прощавамъ та. Прости ма и ты, дѣто та разгнѣвихъ, азъ немахъ на ума си да та ѣдосвамъ.

Тѣзи приказки, които Миленко му издумвалъ безъ да го вижда, макаръ че той былъ предъ очитѣ му и му държалъ рѣката, удвоивали тѣгата Боянова.

Сѣка пріятелска дума забиваше по единъ ножъ въ сърцето му.

Най-сетнѣ хванѣ да са оталага полѣка - лѣка болестъта и да зарастя раната. За шесть дена Миленко можѣ да са предигне.

Кой може позна каква голѣма бѣше Бояновата радостъ тогази? Никой други, само този, които, ако не повѣче, то веднажъ презъ живота си да е ималъ пріятель лѣгналъ злѣ